

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem náměstí Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutím Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 6. 8. 2010, čj. 10050/2010-060100-21 a čj. 10046/2010-060100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 10. 2013, čj. 30 Af 32/2010 – 93.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

- 1) Rozhodnutími ze dne 11. 1. 2010, čj. 11700-126400-013 a čj. 11698-126400-013, Celní úřad Náchod (dále jen „celní úřad“) zamítl žalobcovy žádosti o vrácení antidumpingového cla zaplaceného na základě dodatečných platebních výměrů ze dne 10. 7. 2009, čj. 6224/09-126400-013 a čj. 6225/09-126400-013.

2) Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2010, čj. 10050/2010-060100-21 a čj. 10046/2010-060100-21 (dále jen „napadená rozhodnutí“), Celní ředitelství Hradec Králové zamítlo odvolání žalobce proti shora uvedeným rozhodnutím celního úřadu o nevrácení cla.

3) Ve věci původně rozhodovalo Celní ředitelství Hradec Králové, které však bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky. Jeho působnost přešla na Generální ředitelství cel, přičemž dle § 82 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích nebo osvědčeních vydaných při správě daní nebo ve správním řízení do dne nabytí účinnosti tohoto zákona uvedeny Generální ředitelství cel, celní ředitelství nebo celní úřady, zde Celní ředitelství Hradec Králové, rozumí se jimi orgány celní správy příslušné ode dne nabytí účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., v tomto případě tedy Generální ředitelství cel (dále jen „žalovaný“).

II.

4) Žalobce podal proti rozhodnutím Celního ředitelství Hradec Králové správní žaloby ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Krajský soud obě žaloby zamítl. V rekapitulační části rozsudku uvedl, že o věci rozhodl nejprve rozsudkem ze dne 15. 9. 2011, čj. 30 Af 32/2010 – 43, a to tak, že obě napadená rozhodnutí zrušil, neboť byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl rozsudkem ze dne 11. 7. 2012, čj. 8 Afs 62/2011 - 65 (dostupné na www.nssoud.cz), a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

5) Nejvyšší správní soud se neztotožnil s krajským soudem v otázce nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. Připomněl, že žalobce zahájil řízení o vrácení částek cla v návaznosti na rozhodnutí celního úřadu z 4. 12. 2009, kterými celní úřad ověřil neplatnost dodatečných platebních výměrů z 10. 7. 2009. Důvodem ověření neplatnosti bylo, že v původně vydaných výměrech nebylo uvedeno právní ustanovení, podle kterého vznikla žalobci povinnost zaplatit antidumpingové clo. Rozhodnutí o ověření neplatnosti byla žalobci doručena a o den později (8. 12. 2009) žalobce podal žádosti o vrácení cla s tím, že neexistuje právní důvod pro jejich úhradu. O den dříve (7. 12. 2009) však celní úřad vydal nové dodatečné platební výměry na shodné částky antidumpingového cla, které již obsahovaly právní ustanovení, podle kterého byla vyměřena povinnost k úhradě cla. Tyto posléze vydané dodatečné platební výměry napadl žalobce odvoláními, která žalovaný zamítl. Nejvyššímu správnímu soudu bylo z úřední činnosti známo, že žalobce následně podal proti rozhodnutím o odvolání správní žaloby ke krajskému soudu, které krajský soud zamítl rozsudky ze dne 29. 2. 2012, čj. 30 Af 2/2011 – 48 a čj. 30 Af 3/2011 - 48. V nich se krajský soud zabýval meritem věci, tedy tím, zda byly splněny podmínky pro doměření antidumpingového cla. Relativně souběžně a na sobě nezávisle tak probíhala samostatná řízení o dodatečných platebních výměrech a o žádostech o vrácení cla.

6) Z odůvodnění napadených rozhodnutí bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu zjištělné, z jakých důvodů žalovaný nevyhověl podaným odvoláním. Žalovaný reagoval především na tvrzení, že neplatný dodatečný platební výměr nemohl založit povinnost žalobce k úhradě cla. Proto žalovaný argumentoval rozsudkem Soudního dvora EU (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. C-247/04, *Transport Maatschappij Traffic BV*, který rovněž posuzoval případ, kdy rozhodnutí o povinnosti uhradit clo bylo

shledáno neplatným, tehdy dokonce v důsledku nedostatku kompetence správního orgánu k jeho vydání. Žalovaný proto analogicky dospěl k závěru, že v této věci byly sice shledány nedostatky původních platebních výměrů, ty však byly bezprostředně po ověření neplatnosti nahrazeny novými výměry. Konstatování žalovaného, že celní dluh skutečně vznikl ze zákona za podmínek stanovených v kapitole 2 hlavě V. celního kodexu a částka byla určena použitím celního sazebníku, bylo sice stručné, ale podle Nejvyššího správního soudu dostatečné. Žalovaný zřetelně vyjádřil, že došlo k dovozu zboží, na které právní předpisy uvalují antidumpingové clo, které bylo třeba zaplatit.

7) Krajský soud poté znovu přezkoumal napadená rozhodnutí. Za podstatu věci označil to, zda žalovaný správně aplikoval čl. 236 odst. 1 celního kodexu. To, že bylo pravomocně rozhodnuto o naplnění zákonných podmínek pro doměření cla, nelze podle krajského soudu vyložit jinak, než že v přezkoumávaných věcech byla částka cla dlužná ze zákona ve smyslu čl. 236 odst. 1 celního kodexu. Na tom nemohlo nic změnit ani ověření neplatnosti dodatečných platebních výměrů a vydání nových platebních výměrů. Žalobce byl povinen uhradit clo ze zákona. Žalobci nevznikl nárok na vrácení cla v důsledku ověření neplatnosti původních platebních výměrů. Krajský soud shledal příležitým i odkaz žalovaného na rozsudek Soudního dvora sp. zn. C-247/04.

8) Pro věc nebyla podstatná žalobcova argumentace, že v době platby nebylo clo zaúčtováno podle čl. 217 odst. 1 celního kodexu, a to právě pro neplatnost původních dodatečných platebních výměrů. Pokud došlo k ověření jejich neplatnosti a téhož dne byly vydány nové platební výměry jako nový právní titul k zaúčtování cla, podle krajského soudu nikdy nedošlo ze strany celních orgánů k odúčtování cla. Podstatná byla existence celního dluhu ze zákona, která byla v projednávaných věcech nepochybně prokázána.

III.

9) Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Nesouhlasil s názorem krajského soudu, že clo bylo dlužné ze zákona a že k odúčtování cla ze strany celních orgánů nikdy nedošlo. Jediným relevantním důkazem o zaúčtování cla podle čl. 217 odst. 1 celního kodexu mohl být pouze v té době platný platební výměr. Žádný takový platební výměr neexistoval, což následně celní orgány samy autoritativně konstatovaly rozhodnutími o ověření neplatnosti původních platebních výměrů. Jestliže byly původní platební výměry ověřeny jako neplatné, nedošlo nikdy k zaúčtování cla.

10) Podle stěžovatele bylo možné použít původně zaplacené částky na úhradu cla jen rozhodnutím celních orgánů o jejich započtení. Celní orgány dosud nevydaly žádné takové rozhodnutí. Je v rozporu s principy právního státu, aby stát vybral od stěžovatele právně nepodloženou platbu a ponechal si ji s odůvodněním, že mu patří ze zákona.

11) Až dosud celní orgány posuzovaly nastalou situaci tak, že nezákonně vybrané částky vrátili postupem uplatňovaným při vrácení cla při dovozu podle celního zákona a posléze podle čl. 236 odst. 1 celního kodexu. Žalovaný však dospěl v odvolacím řízení s poukazem na rozsudek Soudního dvora ve věci C-247/04 k závěru, že částku vybranou na základě neplatného rozhodnutí takto vrátit nelze. Měl se tedy zabývat tím, jak pohlížet na stěžovatelovu žádost o vrácení cla. Reálně se totiž jednalo o žádost o vydání částek zaplacených na základě nezákonného postupu celních orgánů, pro jejichž držení neměl stát

právní titul. Žalovaný tedy měl jeho žádost vyhodnotit jako žádost o vrácení přeplatku podle § 64 zákona o správě daní a poplatků, což neučinil.

IV.

12) Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názory krajského soudu. Poukázal na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci, jehož závěry krajský soud plně převzal. Žalovaný také odkázal na svá předchozí vyjádření a připomněl dosavadní průběh řízení. Nebylo na místě, aby celní úřad vracel již vybrané antidumpingové clo, neboť clo bylo dlužné ze zákona a bylo stěžovateli předepsáno platebními výměry, které celní úřad vydal místo platebních výměrů, u nichž ověřil jejich neplatnost. Clo tedy bylo řádně zaúčtováno podle čl. 217 odst. 1 celního kodexu.

13) Nově vydané platební výměry byly podrobeny soudnímu přezkumu. Krajský soud potvrdil jejich zákonnost rozsudky ze dne 29. 2. 2012, čj. 30 Af 2/2011 – 48 a 30 Af 3/2011 – 48. Kasační stížnosti proti těmto rozsudkům zamítl Nejvyšší správní soud rozsudky ze dne 30. 4. 2013, čj. 8 Afs 33/2012 – 64, a ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 34/2012 – 64. Z uvedených rozsudků vyplývá, že celní orgány doměřily antidumpingové clo v souladu s právními předpisy. Žalovaný uzavřel, že požadavek stěžovatele na vrácení cla nebylo možné realizovat, neboť celní dluh v době žádosti trval a žádný vratitelný přeplatek zde nevznikl.

V.

14) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

15) Kasační stížnost není důvodná.

16) Je vhodné připomenout, že Česká republika je jako členský stát Evropské unie také součástí celní unie. Členské státy si mohou ponechat pouze 25 % vybraného cla, přičemž zbylých 75 % směřuje do rozpočtu Evropské unie (srov. článek 2 odst. 1 a 3 rozhodnutí Rady ze dne 7. 6. 2007, č. 2007/436/ES, Euratom, o systému vlastních zdrojů Evropských společenství). Jednotlivé členské státy tedy nejsou konečnými příjemci většiny vybraného cla, což zásadně limituje jejich pravomoci při výběru a vrácení cla. K zajištění jednotného postupu členských států při výběru cla slouží celní kodex. Při výběru a vrácení cla je proto nutné aplikovat příslušná ustanovení celního kodexu a vnitrostátní předpisy užít pouze tam, kde celní kodex nestanoví jinak.

17) Stěžovatel nesouhlasil s názorem, že clo bylo v době jeho úhrady dlužné ze zákona. Podle názoru stěžovatele byl jediným relevantním důkazem o zaúčtování cla platební výměr. Pokud celní úřad ověřil původní platební výměry jako neplatné, nedošlo nikdy k zaúčtování cla. Těmto námitkám nelze přisvědčit.

18) Stěžovatel vycházel při své argumentaci z několika nesprávných předpokladů. Vycházel z toho, že celní dluh nemůže vzniknout, dokud není zaúčtován. Stěžovatel rovněž nečinil rozdíl mezi zaúčtováním cla a sdělením cla celnímu dlužníkovi platebním výměrem. Byl totiž přesvědčen, že v důsledku ověření neplatnosti původních platebních výměrů nemohlo vůbec dojít k zaúčtování cla. Stěžovatel je tedy *de facto* názoru, že celní dluh nemohl vzniknout, dokud jej celní orgán nesdělil dlužníkovi platným platebním

výměrem. Taková úvaha však neodpovídá mechanismu vzniku celního dluhu, jeho zaúčtování a sdělení dlužníkovi tak, jak jej upravuje celní kodex.

19) Je nutno rozlišovat mezi pojmy „vznik celního dluhu“, „zaúčtování cla“ a „sdělení cla dlužníkovi“, neboť označují časově odlišné právní skutečnosti. Celním dluhem se podle článku 4 bodu 9 celního kodexu rozumí „povinnost osoby zaplatit dovozní clo (...) nebo vývozní clo (...), které je uplatňováno pro určité zboží podle platných předpisů Společenství.“ Vznik celního dluhu při dovozu je podrobně upraven v článku 201 a násl. celního kodexu. Je zásadně vázán na okamžik, kdy zboží podléhající clu fyzicky překročí hranice celní unie (srov. článek 215 celního kodexu).

20) Podle článku 217 odst. 1 celního kodexu „celní orgány vypočtou výši dovozního cla nebo vývozního cla vyplývající z celního dluhu (dále jen "částku cla"), jakmile mají potřebné údaje, a zapíší ji do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů (zaúčtování).“ Zaúčtováním cla se tedy rozumí administrativní operace celních orgánů, která spočívá v zanesení již existujícího celního dluhu do účetních dokladů. K tomuto názoru se přiklonil také Soudní dvůr ES v rozsudku ze dne 28. 1. 2010 ve věci C-264/08, *Belgie v. Direct Parcel Distribution Belgium NV*, ve kterém zdůraznil, že článek 217 celního kodexu neupravuje podrobná pravidla pro zaúčtování cla. Toto zaúčtování musí být provedeno zápisem přesné částky cla vyplývající z celního dluhu do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů tak, aby bylo zejména možné s jistotou prokázat zaúčtování dotyčných částek i ve vztahu k dlužníkovi. Soudní dvůr zaujal shodný právní názor i v rozsudku ze dne 8. 11. 2012 ve věci C-351/11, *KGH Belgium NV v. Belgie*. Okamžik vzniku celního dluhu při dovozu tedy nelze ztotožňovat s okamžikem jeho zaúčtování.

21) Podle článku 221 odst. 1 celního kodexu platí, že „jakmile je částka cla zaúčtována, musí být odpovídajícím postupem sdělena dlužníkovi.“ Celní kodex dále stanoví v článku 221 odst. 2 zjednodušující pravidlo pro případy, kdy clo vyměřené celními orgány odpovídá částce zapsané v celním prohlášení, a stanoví, za jakých podmínek je sdělení částky cla rovno propuštění zboží celními orgány. Sdělení cla tedy chronologicky následuje po jeho zaúčtování, což potvrdil i Soudní dvůr, podle kterého sdělení částky cla může být platně provedeno pouze tehdy, byla-li předtím částka tohoto cla zaúčtována. Podle Soudního dvora musí být tento „chronologický postup zaúčtování a sdělení částky cla“ dodržen, aby „nedocházelo k rozdílnému zacházení s osobami povinnými k zaplacení cla a dále k narušení harmonického fungování celní unie.“ (srov. rozsudek Soudního dvora ve výše uvedené věci C-264/08). K obdobnému závěru dospěl Soudní dvůr i v rozsudku ve spojených věcech C-124/08 a C-125/08 ze dne 16. 7. 2009, podle kterého musí být článek 221 odst. 1 celního kodexu vykládán tak, že „sdělení částky dovozního nebo vývozního cla celními orgány odpovídajícím způsobem dlužníkovi může být platně provedeno, pouze byla-li částka tohoto cla předtím uvedenými orgány zaúčtována.“ Zaúčtování cla tedy není přímo závislé na okamžiku jeho sdělení dlužníkovi, ale musí tomuto sdělení předcházet.

22) Celní kodex nestanoví konkrétní podobu sdělení cla. Konkrétní způsob sdělení cla se proto řídí vnitrostátními předpisy členských států (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, čj. 7 Afs 40/2010 – 76, a dále rozsudek Soudního dvora ES v rozsudku ze dne 23. 2. 2006 ve věci C-201/04, *Belgie v. Molenbergnatie NV*).

23) Podle § 320 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), ve znění účinném do 31. 12. 2010 se na otázky neupravené tímto zákonem použijí obecné předpisy o správě daní, tj. zejména tehdy platný a účinný zákon o správě daní a poplatků. Podle § 32 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků *„rozhodnutí, jimiž stanoví správce daně základ daně a daň, sděluje správce daně daňovému subjektu formou platebního nebo dodatečného platebního výměru nebo hromadným předpisným seznamem.“* Náležitosti rozhodnutí (platebního výměru), kterým se celnímu dlužníkovi sděluje částka cla, stanovil v rozhodné době § 104 celního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2011.

24) Platební výměr vydaný podle celního zákona tedy není rozhodnutím, kterým teprve vzniká celní dluh, ale jedná se o rozhodnutí, kterým se celnímu dlužníkovi pouze sděluje celní dluh již existující (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, čj. 9 Afs 105/2009 - 76). Platební výměr tedy slouží jako prostředek ke sdělení výše cla a jeho splatnosti celnímu dlužníkovi.

25) K obdobnému závěru dospěl i Soudní dvůr ve shora citované věci C-247/04, kde zdůraznil, že zákonodárce v celním kodexu rozlišuje mezi samotnou existencí celního dluhu (kapitola 2 hlavy VII celního kodexu) a jeho vybráním (kapitola 3 hlavy VII celního kodexu). Z toho dovodil, že vznik celního dluhu nutně předchází sdělení jeho částky, a je tedy nezbytně nezávislý na tomto sdělení. Opačný výklad by znamenal, že podmínky pro vrácení cla podle článku 236 celního kodexu by byly závislé na dodržování vnitrostátního práva, což by mohlo zpochybnit jednotné použití celního kodexu.

26) Nejvyšší správní soud proto shledal nesprávným hlavní stěžovatelův předpoklad, který přímo spojoval ověření neplatnosti platebních výměrů s existencí cla.

27) Stěžovatel rovněž namítl, že použití částek zaplacených na základě neplatných platebních výměrů ze dne 10. 7. 2009 na úhradu cla zaúčtovaného na základě platebních výměrů ze dne 7. 12. 2009 bylo možné jen rozhodnutím celních orgánů o jejich započtení.

28) Ani těmto námitkám nelze přisvědčit. Podle § 270 odst. 1 písm. c) celního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2010 *„clo a daň lze uhradit započtením přeplatku na jiném clu nebo dani, přičemž zaplacení nedoplatku cla započtením má přednost.“* V soukromém právu představuje započtení významnou právní skutečnost, působící zánik závazkového vztahu. Předpokladem započtení je existence vzájemných započitatelných pohledávek dlužníka a věřitele, a jeho podmínkou je právní jednání alespoň jedné ze stran směřující k započtení (srov. § 1982 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, resp. § 580 a § 581 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění do 31. 12. 2013). Pojem započtení užitý v celním zákoně, který je předpisem práva veřejného, však nelze ztotožňovat se započtením podle soukromého práva, neboť vztah celního dlužníka a státu není totožný se závazkovým vztahem mezi dlužníkem a věřitelem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 As 50/2005 - 53). I s přihlédnutím k těmto souvislostem však nelze opomenout, že v případě stěžovatele nenastala základní podmínka pro započtení podle výše uvedeného ustanovení celního zákona, a sice existence dvou různých celních dluhů, z nichž jeden není uhrazen a na druhém je přeplatek. Ověřením

neplatnosti platebních výměrů vznikl prostor pro vydání nových platebních výměrů na totožný celní dluh vzniklý předtím ze zákona. Jimi byla stěžovateli řádně sdělena výše vzniklého celního dluhu a jeho splatnost. Je z nich nepochybné, že se týkají stejného celního dluhu jako původní platební výměry.

29) Částka uhrazená stěžovatelem neměla povahu započitatelného přeplatku podle § 270 odst. 1 písm. c) celního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2010. Neznačená to však, že se jednalo o právně nepodloženou platbu. Podle § 64 odst. 2 věty první zákona o správě daní a poplatků platí, že *„přeplatek se použije na úhradu případného nedoplatku u jiné daně nebo, není-li takového nedoplatku, jako záloha na dosud nesplatnou daňovou povinnost na dani, u které přeplatek vznikl.“* Toto ustanovení lze přiměřeně aplikovat i na případ stěžovatele v souladu s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2010. Celní dluh, na jehož úhradu byla částka použita, vznikl a byl zaúčtován předtím, než stěžovatel částku zaplatil. Uhrazenou částku bylo možné v tomto případě považovat za zálohu na existující celní dluh, neboť ten se v důsledku neplatnosti platebních výměrů dosud nestal splatným. Celní orgány tuto zálohu použily na úhradu celního dluhu poté, co nabyly právní moci nové platební výměry.

30) Proto nelze přisvědčit ani poslední kasační námitce, že žalovaný měl posoudit žádost stěžovatele o vrácení cla jako žádost o vrácení přeplatku. Stěžovatel nezavdal svým podáním žádný důvod k takovému postupu, neboť se domáhal výhradně vrácení cla z důvodu, že clo nebylo podle článku 236 celního kodexu dlužné ze zákona. Požadavek na právní přehodnocení své žádosti o vrácení cla vznesl poprvé až v řízení před krajským soudem, a to až poté, co ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 8 Afs 62/2011 – 65. Stěžovatel navíc nepředložil podrobnější argumentaci, proč by se mělo jednat o běžný přeplatek podle § 64 zákona o správě daní a poplatků. I kdyby však žalovaný vyhodnotil stěžovatelovu žádost jako žádost o vrácení přeplatku, nemohl by jí vyhovět, neboť takový postup nebyl, s poukazem na nezbytnost rozlišovat mezi vznikem, zaúčtováním a sdělením celního dluhu, v souladu s celními předpisy.

31) S poukazem na shora uvedené důvody zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou.

32) Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2014

JUDr. Jan Passer

předseda senátu